USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **P. N.**, zastoupený JUDr. Miroslavem Valou, advokátem, se sídlem Jesenická 1757/5, Bruntál, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. srpna 2017, č. j. OAM-352/ZA-ZA11-ZA17-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. listopadu 2017, č. j. 32 Az 65/2017 – 17,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“). Tato žaloba však obsahovala pouze „*prostý výčet paragrafů příslušného zákona, respektive jejich parafrázi, bez uvedení konkrétních skutkových a právních důvodů vztažených k případu žalobce*“, pročež krajský soud žalobce usnesením ze dne 19. září 2017, č. j. 32 Az 65/2017 - 12 vyzval k doplnění žalobních bodů ve lhůtě dvou týdnů a zároveň jej v souladu s § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), poučil, že nestane-li se tak, bude žaloba odmítnuta.

[2] Uvedené usnesení bylo žalobci doručováno do vlastních rukou na adresu, kterou sám uvedl v žalobě (Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000), tedy podle § 49 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, aplikovaného na základě § 64 s. ř. s. Jelikož nebyl žalobce doručujícím orgánem zastižen, byla zásilka s usnesením uložena a zároveň byla žalobci zanechána výzva, aby si ji vyzvedl ve lhůtě deseti dnů. Jelikož tak žalobce neučinil a nebylo možné zásilku vhodit do poštovní schránky, vrátil doručující orgán zásilku krajskému soudu. Ten následně na své úřední

desce vyvěsil sdělení o tom, že žalobci byla výzva neúspěšně doručována, o fikci doručení uplynutím úložní lhůty, a o tom, že si ji může vyzvednout u soudu v úředních hodinách.

[3] Vzhledem k tomu, že lhůta pro doplnění žaloby marně uplynula, krajský soud ji v záhlaví označeným usnesením odmítl. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručováno stejným způsobem jako výzva k odstranění vad žaloby, tedy do vlastních rukou s tím, že se jej nepodařilo zastihnout, zásilku si nevyzvedl a k doručení rozhodnutí tak došlo fikcí v důsledku uplynutí úložní lhůty dne 25. listopadu 2017, přičemž zásilka byla vrácena zpět krajskému soudu. Dne 30. listopadu 2017 vyvěsil krajský soud na své úřední desce sdělení podle poslední věty § 49 odst. 4 občanského soudního řádu.

[4] Žalobce se dne 19. prosince 2017 dostavil na krajský soud a osobně si převzal zásilku s usnesením o odmítnutí žaloby.

[5] Nejvyšší správní soud obdržel dne 3. ledna 2017 kasační stížnost proti usnesení o odmítnutí žaloby, v níž žalobce (dále též „stěžovatel“) namítal, že doručující orgán nepostupoval v souladu se zákonem, neboť mu v pobytovém středisku nezanechal žádnou výzvu, že si má vyzvednout zásilku s výzvou soudu k doplnění žalobních bodů. Žalobce se v době, kdy mu byla písemnost doručována, nacházel z důvodu pracovního pobytu na jiném místě. Pokud by mu byla zanechána výzva, mohla jej stálá služba pobytového střediska o zásilce informovat. Napadené usnesení krajského soudu navíc neuvádí, který konkrétní doručovatel stěžovateli písemnosti doručoval a u koho zanechal výzvu k vyzvednutí zásilky, kdy byla zásilka doručena a kdy byla vrácena jako nedoručitelná soudu, a stěžovatel je proto považuje za nepřezkoumatelné.

[6] Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení napadeného rozhodnutí. Z výše rekapitulovaného průběhu řízení před krajským soudem, jakož i z jím předloženého spisu vyplývá, že usnesení o odmítnutí žaloby bylo žalobci doručeno fikcí uplynutím úložní lhůty poté, co nebyl doručujícím orgánem zastižen, a to dne 25. listopadu 2017. Dvoutýdenní lhůta pro podání kasační stížnosti tedy uplynula v pondělí 11. prosince 2017. Stěžovatel však podal kasační stížnost k poštovní přepravě až dne 2. ledna 2018, tedy téměř měsíc po uplynutí této lhůty.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti argumentoval pouze ve vztahu k okolnostem doručování usnesení s výzvou k doplnění žalobních bodů. Počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti zřejmě odvozoval až od okamžiku, kdy si usnesení krajského soudu osobně převzal (ostatně právní zástupce stěžovatele na výzvu Nejvyššího správního soudu, aby sdělil, kdy mu bylo napadené usnesení doručeno, odpověděl, že neví, a odkázal na obsah spisu krajského soudu). Takový přístup však není správný, neboť poté, co dojde k doručení rozhodnutí (či jakékoli jiné písemnosti doručované v rámci řízení) fikcí, není již okamžik, kdy se s ním adresát skutečně seznámil, relevantní. „*Smyslem jakékoliv právní fikce je umožnit, aby se za existující považovala situace, která je zjevně v rozporu s realitou a která dovoluje, aby z ní byly vyvozeny odlišné právní důsledky než ty, které by plynuly z pouhého konstatování faktu. Z tohoto důvodu představuje nástroj výjimečný, striktně určený k dosažení právní jistoty jako jednoho z hlavních ústavních postulátů v podmínkách právního státu. Aby přitom mohla splnit svůj takto vymezený účel, musí respektovat všechny náležitosti, které s ní zákon spojuje. Jen v takovém případě je soud oprávněn její naplnění konstatovat*“ (nález Ústavního soudu ze dne 11. června 2013 sp. zn. III. ÚS 272/13). Je třeba

zdůraznit, že těmto požadavkům krajský soud dostál, neboť se stěžovateli snažil písemnosti doručovat na adresu uvedenou v žalobě, přičemž postupoval zcela v souladu s § 49 občanského soudního řádu. Bylo přitom odpovědností stěžovatele, aby soud informoval o tom, že se na této adrese nebude delší dobu zdržovat a případně požádal o doručování na jinou adresu (k tomu srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. května 2012, sp. zn. 32 Cdo 80/2012).

[8] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s. jako opožděnou odmítl.

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 aplikovaný na základě § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu